

- Quaestio I. — 1. Utrum in primo statu fuisset generatio . . . . . pag. 562
 2. Utrum in primo statu fuisset generatio per cotum . . . . . " 565
 Quaestio II. — 1. Utrum homines in statu illo statim nati omnem perfectionem corporis habuissent . . . . . " 564
 2. Utrum pueri mox nati perfecti in cognitione fuissent . . . . . " 565
 3. Utrum in statu innocentiae pueri in gratia nati fuissent . . . . . " 566

DISTINCTIO XXI.
 pag. 568.

De invidia diaboli qua ad hominem tentandum accessit. Quare in aliqua forma venit.
 De modo tentationis.
 De versutia diaboli, qui ut facilis persuaderet, malum remouit, et bonum in pollicito duplicavit.
 De duplici tentationis specie.
 Quare homo, non Angelus sit redemptus.
 Quod non sibi vixi preceptum fuit datum.

- Quaestio I. — 1. Utrum Deus tentet . . . . . " 370
 2. Utrum tentatio quae est a diabolo, peccatum sit . . . . . " *ibid.*
 3. Utrum tentatio sit appetenda . . . . . " 371
 Quaestio II. — 1. Utrum diabolus ex invidia et in forma serpentis tentauerit Evam . . . . . " 372
 2. Utrum peccatum Adae grauius fuerit omnibus aliis peccatis . . . . . " 373
 3. Utrum Adam in primo statu, ante potuit peccare venialiter quam mortaliter . . . . . " 374

DISTINCTIO XXII.
 pag. 375.

Quod aliter locutus est diabolus in muliere quam in serpente. Obiecto contra illos qui dicunt, elationem praecessisse in mente.
 Quae fuit elatio mulieris.
 Quae fuit elatio viri: an crediderit et voluerit quod mulier. Quis plus peccauit, Adam vel Eva.
 Quid praedictae sententiae aduersari videtur.
 Quorundam sententia, quod Adam amiserit esse ut Deus, sed non credidit esse possibile.
 De triplici ignorantia, quae excusat, et quae non.
 Unde processerit consensus illius peccati, cum natura hominis esset incorrupta.

- Quaestio I. — 1. Utrum primum peccatum hominis fuerit superbia . . . . . " 378
 2. Utrum peccatum hominis fuerit in hoc quod appetit esse sicut Deus . . . . . " 379
 3. Utrum mulier grauius quam vir peccauerit . . . . . " 380
 Quaestio II. — 1. Utrum ignorantia sit peccatum . . . . . " 381
 2. Utrum ignorantia excuset peccatum . . . . . " 382

DISTINCTIO XXIII.
 pag. 383.

Quare Deus permisit hominem tentari, sciens eum esse casurum.
 Quod triplicem cognitionem habuit ante lapsum, scilicet rerum propter se factarum, et Creatoris, et sui.
 De cognitione Creatoris.
 De sui cognitione.
 Utrum homo praescius fuerit eorum quae sibi futura erant.

- Quaestio I. — 1. Utrum Deus potuerit conferre aliqui naturae creatae ut peccare non possit . . . . . " 384
 2. Utrum Deus debuit permittere hominem tentari et peccare . . . . . " 385
 Quaestio II. — 1. Utrum Adam Deum per essentiam viderit . . . . . " 386
 2. Utrum rerum omnium scientiam habuerit . . . . . " 388
 3. Utrum Adam in primo statu potuerit falli . . . . . " 389

DISTINCTIO XXIV.
 pag. 390.

De gratia hominis et potentia ante peccatum.
 Quis fuerit illa relictio et bonitas voluntatis, in qua creatus est.
 De auxilio homini in creatione dato, quo stare poterat.

Quod bruta animalia non habent liberum arbitrium, sed appetitum sensualitatis.
 Quod talis est ordo peccandi vel credendi in nobis, qualis fuit in primis hominibus.
 Qualiter per illa tria in nobis consummetur tentatio. Repetito summam perstringens.
 Quod sensualitas saepe in Scriptura aliter quam supra accipitur, scilicet ut inferior portio rationis ejus nomine intelligatur.

- Quaestio I. — 1. Utrum liberum arbitrium sit potentia vel habitus . . . . . pag. 592
 2. Utrum liberum arbitrium nomen unam potentiam, vel plures . . . . . " 595
 3. Utrum liberum arbitrium sit potentia distincta a voluntate et ratione . . . . . " 594
 4. Utrum Adam in primo statu per liberum arbitrium poterat peccatum vitare . . . . . " 596
 Quaestio II. — 4. Utrum conuenienter notificetur sensualitas in littera . . . . . " 597
 2. Utrum ratio superior et inferior sint una potentia vel diuersae . . . . . " 598
 3. Utrum synderesis sit potentia vel habitus . . . . . " 600
 Quaestio III. — 1. Utrum sufficienter distinguantur in littera motus sensualitatis et rationis superioris et inferioris . . . . . " 602
 2. Utrum motus sensualitatis possit esse peccatum . . . . . " 605
 3. Utrum in ratione possit esse peccatum . . . . . " 604
 4. Utrum in delectatione rationis inferioris aliquo modo possit esse peccatum mortale . . . . . " 606
 5. Utrum in ratione superiori possit esse peccatum veniale . . . . . " 607
 6. Utrum veniale possit fieri mortale . . . . . " 608

DISTINCTIO XXV.
 pag. 609.

Redit ad liberi arbitrii considerationem.
 Quod liberum arbitrium non vertitur nisi ad futurum.
 Quod supraposita descriptio liberi arbitrii non conuenit Deo, nec his qui glorificati sunt.
 Qualiter in Deo accipitur liberum arbitrium.
 Quod Angeli, et sancti qui iam beati sunt, libero arbitrio non carent.
 De libertatis arbitrii differentia secundum diuersa tempora.
 De quatuor status liberi arbitrii in homine.
 De corruptione liberi arbitrii per peccatum.
 De tribus modis libertatis arbitrii.
 Quaestio de libertate ad malum: an sit ipsa libertas liberi arbitrii, an alia.
 Quaestio alia de libertate ad bonum: an ipsa sit libertas liberi arbitrii, vel non.
 Certa determinatio utriusque quaestiones, qua dicitur libertas ad bonum et ad malum, esse libertas arbitrii.
 De libertate a uiscera.
 De libertate quae fit ex gratia, et quae ex natura.
 Quaestio unica — 1. Utrum liberum arbitrium sit in Deo . . . . . " 612
 2. Utrum liberum arbitrium cogi possit . . . . . " 615
 3. Utrum liberum arbitrium ad omnia opera humana se extendat . . . . . " 618
 4. Utrum liberum arbitrium augeatur, vel minuat . . . . . " 616
 5. Utrum liberum arbitrium conuenienter distinguatur . . . . . " *ibid.*

DISTINCTIO XXVI.
 pag. 618.

De gratia operante et cooperante.
 Quod bona voluntas conuolat gratiam.
 Quae sit gratia voluntatem praeueniens, scilicet fides cum dilectione.
 Quod voluntas bona quae praeuenit gratia, quaedam Dei dona praeuenit.
 Quae praedictis videntur contraria, scilicet quod videtur dici idem esse ex voluntate.
 Quae adhaec addit, quae grauiorem faciunt quaestionem, scilicet quod cogitatio boni praecedat fidem.
 De illa cogitatione boni quae praecedat fidem, plene dissertitur.
 Utrum una eademque sit gratia quae dicitur gratia operans et cooperans.

- Quaestio unica. — 4. Utrum gratia ponat quid creatura in anima . . . . . " 620

2. Utrum gratia sit substantia, vel accidens . . . . . pag. 621
 3. Utrum gratia sit in potentia animae sicut in subjecto . . . . . " 622
 4. Utrum gratia sit virtus . . . . . " 624
 5. Utrum gratia conuenienter per operantem et cooperantem dividatur . . . . . " 625
 6. Utrum gratia in anima multiplicetur . . . . . " 626

DISTINCTIO XXVII.
 pag. 628.

Quid sit ipsa, et quomodo mereatur augeri, quaeritur.
 In quibus bonis sit liberum arbitrium.
 De virtute, quod sit, et quid actus ejus.
 De fide idem dicit quod non est ex homine, sed ex Deo tantum.
 De gratia quae liberat voluntatem; quae si virtus est, virtus non est ex libero arbitrio, et sic non est motus mentis.
 Quo sensu dicuntur ex gratia incipere bona merita, et de qua gratia hoc intelligatur.
 Quod bona voluntas gratia principaliter est, et etiam gratia est, sicut et omne bonum meritum.
 Ex qua ratione dicitur fides mereri justificationem, et alia.
 De muneribus virtutum, et de gratia quae non est, sed facit meritum.
 Quod idem est usus virtutis et liberi arbitrii, sed virtutis principaliter.
 Aliorum sententia hic ostenditur, qui dicunt virtutes esse bonos usus liberi arbitrii, idem actus mentis.

- Quaestio unica. — 1. Utrum virtus sit habitus . . . . . " 650
 2. Utrum Augustinus conuenienter virtutem definiat . . . . . " 651
 3. Utrum aliquis possit ex condigno vitam aeternam mereri . . . . . " 652
 4. Utrum quis gratiam mereri possit . . . . . " 654
 5. Utrum aliquis augmentum gratiae possit mereri . . . . . " *ibid.*
 6. Utrum unus possit alteri primam gratiam promereri . . . . . " 655

DISTINCTIO XXVIII.
 pag. 657.

Praedicta repetit, ut alia addat, definitam assertionem ponens de gratia et libero arbitrio contra Pelagianos.
 Ponit ea quibus sum confirmant errorem, verbis Augustini contra ipsum utentes.
 Testimonio Hieronymi astruit, quod tenendum sit de gratia et libero arbitrio, ubi triplex haeresis inducitur, scilicet Ioviniani, Manichaei et Pelagii.

- Quaestio unica. — 1. Utrum homo sine gratia aliquod bonum facere possit . . . . . " 658
 2. Utrum homo sine gratia possit peccatum vitare . . . . . " 640
 3. Utrum homo sine gratia possit omnia mandata legis implere . . . . . " 642
 4. Utrum homo sine gratia possit se praeparare ad gratiam . . . . . " 641
 5. Utrum homo sine gratia possit cognitionem veritatis habere . . . . . " 645

DISTINCTIO XXIX.
 pag. 645.

Utrum homo ante peccatum egerit gratia operante et cooperante; et quod operante et cooperante gratia egerit; sed operante non egerit secundum omnem modum, quo ipsa operatur.

Quod homo ante lapsum virtutes habuerit.
 De ejectione hominis de paradiso.
 Quomodo intelligendum sit illud: *Ne sumas de ligno vitae, et comedas, et eras in aeternum.*
 De flammeo gladio ante paradysum posito.
 An homo ante peccatum comederit de ligno vitae.
 Quare non sunt facti immortales, si comederunt de ligno vitae.

- Quaestio unica. — 1. Utrum homo in statu inopotentiae gratia indigerit . . . . . " 646
 2. Utrum homo ante peccatum gratiam habuerit . . . . . " 647
 3. Utrum homo in primo statu tantum de gratia habuisset, quantum post peccatum . . . . . " 648
 4. Utrum actus humani ante peccatum fuissent efficaciores ad merendum gratiam . . . . . " 650
 5. Utrum poena hominis conuenienter determinetur . . . . . " *ibid.*

tur pro peccato primae transgressionis, scilicet privato iustitiae originalis et expulso de paradiso . . . . . pag. 651

DISTINCTIO XXX.
 pag. 652.

Quod per Adam peccatum et poena transiit in posteros.
 Utrum illud peccatum fuerit originale an actuale.
 Illud est peccatum originale, quod transiit in posteros.
 Quid sit peccatum originale inquiritur.
 Quod originale peccatum culpa sit, auctoritatibus probatur.
 Quid sit quod dicitur originale peccatum, scilicet fomes peccati, id est concupiscentia.
 Quid nomine concupiscentiae intelligitur, quae dicitur fomes peccati.
 Quod sit peccatum in quo omnes peccauerunt, scilicet originale, quod ex inobedientia processit.
 Ex quo sensu dicitur est, per inobedientiam nobis multos constitui peccatores.
 Quod peccatum originale in Adam fuit, et in nobis est.
 Obiecto quorundam contra id quod dicitur est supra, omnes homines in Adam fuisse.
 Responso, ubi aperitur, qualiter fuerunt in Adam secundum rationem seminalem, et quomodo ex eo descendunt, scilicet propagationis lege.

Auctoritate et ratione probatur nihil extrinsecum converti in humanam substantiam, quae ab Adam est.

- Quaestio I. — 1. Utrum defectus quoque sentimus sint nobis quasi poena pro peccato . . . . . " 653
 2. Utrum defectus aliqui ex primis parentibus in nos deveniens, habeat rationem culpae . . . . . " 657
 3. Utrum concupiscentia sit originale peccatum . . . . . " 658
 Quaestio II. — 4. Utrum alimentum in veritatem humanae naturae conuertatur . . . . . " 660
 2. Utrum semen ex alimento descendat . . . . . " 664

DISTINCTIO XXXI.
 pag. 668.

Quomodo peccatum originale a parentibus transeat in filios, an secundum animam an secundum carnem.
 Praedictam opinionem damnat, et quod per carnem traducatur peccatum dicit, et quomodo ostendit.
 Causam corruptionis carnis ostendit, ex qua in anima peccatum fit.
 Quod propter corruptionem carnis, quae est causa peccati, dicitur peccatum esse in carne.
 De causa originalis peccati, quae est in carne, utrum sit culpa an poena.
 Aperitur quid sit foeditas tracta ex libidine coeuntium, quae vitium vel corruptio dici potest.
 Inducto ostendit similitudinem, non absurde filios trahere peccatum a parentibus, etiam mundi.
 Quare dicitur originale dicitur cum eplogo.
 Obiecto quorundam intendendum probare, peccatum non traduci ex lege coitus.

- Quaestio I. — 4. Utrum per traductionem carnis originale peccatum traducatur . . . . . " 669
 2. Utrum necessarium sit omnes homines in peccato originali nasci . . . . . " 671
 Quaestio II. — 1. Utrum originale peccatum sit in essentia animae sicut in subjecto, vel in aliqua potentia ejus . . . . . " 675
 2. Utrum vis generativa praee aliis virtutibus infecta sit . . . . . " 674

DISTINCTIO XXXII.
 pag. 675.

Quomodo originale peccatum dimittitur in baptismo, cum postea sit illa concupiscentia, quae dicitur originale peccatum.
 Quod originale peccatum duobus modis dimittitur, scilicet extenuatione sui, et solutione reatus.
 De foeditate quam caro ex libidine coitus contrahit, utrum in baptismo diluatur.
 Ex quo auctore sit illa concupiscentia, Deo vel alio.
 Qua iustitia animae mundae ex creatione illud peccatum impeditur, cum non possit vitari.
 Utrum illud peccatum sit voluntarium, vel necessarium.
 Quare Deus animam corpori coniunxit, sciens eam inde maculari, et ideo lamari.

An anima sit talis qualis a Deo creatur.
An anime ex creatione sint aquales in donis naturalibus.

QUAESTIO I. — 1. Utrum culpa originalis per baptismum solvatur. . . . . pag. 677
2. Utrum poena originalis culpam consequens post baptismum remaneat. . . . . " 678
3. Utrum originalis concupiscentia in quibusdam major et in quibusdam minor invenitur. . . . . " 679

QUAESTIO II. — 1. Utrum infectio originalis a Deo sit. . . . . " 680
2. Utrum divinam sapientiam deceat infundere animam corpori a quo contrahat maculam. . . . . " 681
3. Utrum anime ex sua creatione sint inaequales. . . . . " 682

DISTINCTIO XXXIII.
pag. 684.

An peccata omnium praecedunt patrum parvuli originaliter trahant, ut peccatum Adae.
Quod in illo uno primo peccato plura reperiantur.
Responsio contra illos, ubi alia peccata ostenduntur illo majora.
An illud peccatum sit primum parentibus dimissum.
Quod peccata parentum visentur in filiis, et quod non sunt diversa quae Deus dicit in Exodo et in Ezechiele.
Quare dixerit in tertiam et quartam generationem, et quare patres tantum commemorat.
Quomodo illud Exodi intelligi debeat secundum mysterium.
Per quid prohibetur quod primum motus non puniatur aeternaliter.

QUAESTIO I. — 1. Utrum ex proximis parentibus aliquis contrahat maculam originalem. . . . . " 686
2. Utrum culpa proximorum parentum in filios redundet quo ad poenam. . . . . " 687
3. Utrum originale peccatum sit unum, vel multa. . . . . " 688

QUAESTIO II. — 1. Utrum peccato originali post mortem debeat sensibilis poena. . . . . " 689
2. Utrum pueri nec baptizati afflictionem spirituum in anima sentiant. . . . . " 690

DISTINCTIO XXXIV.
pag. 693.

Quae de peccato animadvertenda sint.
Quae fuerit origo et causa peccati prima.
Quod mala voluntas secundaria causa fuit malorum.
In qua re sit peccatum, an in bona an in mala; et dicitur quia in bona tantum.
Quod ex praemissis sequitur, scilicet quod cum dicitur malus homo, dicitur malum hominem.
Quod regula dilectorum de contrariis fallit in his, scilicet bono et malo.
Sententiae illi qua dicitur est, bonum esse malum, opponitur de prophetia quae ait: *Vae his qui dicunt bonum malum.*

QUAESTIO UNICA. — 1. Utrum malum sit. . . . . " 694
2. Utrum malum sit ens sicut natura quaedam. . . . . " 695
3. Utrum bonum possit esse causa mali. . . . . " 697
4. Utrum malum sit in bono sicut in subjecto. . . . . " 698
5. Utrum per malum totum bonum corrumpatur. . . . . " 699

DISTINCTIO XXXV.
pag. 701.

Quid sit peccatum.
Diversorum sententias de peccato ponit.
Vera sententia de peccato proponitur.
Auctoritatibus probat voluntates et actus omnes esse bona, inquantum sunt.
Quod omnis actus, inquantum est, bonus est.
Objectio contra illos qui dicunt omnes actus, inquantum sunt, esse bonos.
Utrum malus actus, inquantum peccatum est, sit privatio vel corruptio boni.
Quomodo inquantum peccatum est, possit corrumpere hominem, cum nihil sit.
Quod peccatum proprie corruptio animae est, et quomodo.
Qualiter homo se elongat a Deo, scilicet per dissimilitudinem quam facit peccatum.
An poena sit privatio boni.

QUAESTIO UNICA. — 1. Utrum malum sufficienter per poenam et culpam dividatur. . . . . " 703

2. Utrum convenienter peccatum vel culpa in littera definiatur. . . . . pag. 705
3. Utrum omne peccatum in actu consistat. . . . . " 706
4. Utrum peccatum consistat in exteriori actu. . . . . " 707
5. Utrum per peccatum fiat corruptio in potentia animae. . . . . " 708

DISTINCTIO XXXVI.
pag. 710.

Quod quaedam simul sunt peccata et poena peccati, quaedam peccata et causa peccati; alia vero peccata, et causa et poena peccati.
Ex praedictis quaestio oritur, scilicet an inquantum peccatum est, sit poena peccati.
Quod cum omne peccatum possit dici poena, non tamen omne est poena peccati.
Quod non obvia veritati, si quis dicat ipsa peccata esse poenas peccati essentialiter.
Aperte ostendit peccata quaedam esse poenam peccati, et poenam ipsam justam esse et a Deo.
De quibusdam quae sine dubio peccata sunt, et poenae, ut ira et invidia.
Quod verbis Augustini praemissis quaedam sententia Hieronymi obviare videtur.
Determinatio contrarietatem submovens sanctorum.

QUAESTIO UNICA. — 1. Utrum unum peccatum possit esse causa alterius peccati. . . . . " 712
2. Utrum passio possit dici peccatum. . . . . " 715
3. Utrum peccatum possit esse poena peccati. . . . . " 714
4. Utrum omnis poena pro aliqua culpa in homine sit. . . . . " 716
5. Utrum convenienter ponatur distinctio bonorum. . . . . " 717

DISTINCTIO XXXVII.
pag. 718.

Aliorum ponit sententiam, qui dicunt malos actus nullo modo esse a Deo, nec esse bonos, sive in eo quod sunt sive a illo modo.
Qualiter determinant verba Augustini praemissa, quibus ait, omne quod est, inquantum est, bonum esse.
Secundum hoc res aliqua sunt quae a Deo non sunt, quibus homines mali sunt.
Ex parte eorum praemissae opponitur sententiae in illo verbi: *Deus auctor malorum non est.*
Quod de peccato, non de poena intelligitur, cum dicitur: *Deus non est auctor mali.*

QUAESTIO I. — 1. Utrum peccatum sit substantia, vel natura, aut res quaedam. . . . . " 719
2. Utrum omne quod est, quocumque modo sit, a Deo sit. . . . . " 721

QUAESTIO II. — 1. Utrum Deus sit causa ipsius peccati absolute. . . . . " 722
2. Utrum Deus sit causa actionis in qua deformitas culpae consistit. . . . . " *ibid.*

QUAESTIO III. — 1. Utrum Deus sit causa poenae. . . . . " 724
2. Utrum malum per prius dicatur de culpa quam de poena. . . . . " 725

DISTINCTIO XXXVIII.
pag. 727.

De voluntate, et ejus fine ex quo et ipsa judicatur.
Quod Deus est finis omnis bonae actionis, quia caritas est; nec tantum Spiritus sanctus, sed et Christus, et Pater; nec hi sunt tres fines sed unus.
Quod omnes bonae voluntates unum habent finem, et tamen quaedam bonae diversos fines sortiuntur.
De differentia voluntatis, intentionis et finis.
An alia intentio sit et alia voluntas.

QUAESTIO UNICA. — 1. Utrum omnium rectarum voluntatum sit tantum unus finis. . . . . " 728
2. Utrum finis communis et unus rectarum voluntatum possit esse caritas vel beatitudo. . . . . " 729
3. Utrum intentio sit aliquod voluntatis. . . . . " 731
4. Utrum sit unus actus voluntatis, qui est ad finem, et de his quae sunt ad finem. . . . . " 732
5. Utrum voluntas habeat suam bonitatem ex fine. . . . . " 733

DISTINCTIO XXXIX.
pag. 734.

Cum voluntas sit de his quae naturaliter homo habet, quare peccatum fore dicatur, cum nullum aliud naturale peccatum sit.
Quare actus voluntatis sit peccatum, si actus aliarum potentiarum non sunt peccata
Quomodo intelligendum sit illud: *Homo etiam qui scireus est peccati, naturaliter vult bonum.*

QUAESTIO I. — 1. Utrum in voluntate possit esse perversitas peccati. . . . . pag. 735
2. Utrum in actibus aliarum potentiarum possit esse peccatum. . . . . " 736

QUAESTIO II. — 1. Utrum homo velit bonum naturaliter. . . . . " 737
2. Utrum motus sit idem quo homo vult bonum naturaliter, et quo vult malum. . . . . " 738

QUAESTIO III. — Utrum superior scintilla rationis possit extinguiri. . . . . " 739
2. Utrum conscientia possit errare. . . . . " 740
3. Utrum conscientia errans obliget. . . . . " 741

DISTINCTIO XL.
pag. 745.

An ex fine omnes actus pensari debeant, ut simpliciter boni vel mali dicantur.
Utrum omnia opera hominis ex affectu et fine sint bona vel mala.
Aliter Augustinus sentire videtur, qui dicit opera hominis esse bona vel mala ex intentione et causa, praeter quaedam, quae per se peccata sunt.
Quidam dicunt haec praedicta non posse fieri bono fine.

QUAESTIO UNICA. — 1. Utrum bonum et malum sint essentialiter differentiae actionis. . . . . " 743
2. Utrum ex voluntate actio sit iudicanda bona vel mala. . . . . " 746
3. Utrum actus exterior addat aliquid de bonitate vel malitia supra bonitatem vel malitiam voluntatis. . . . . " 747
4. Utrum eadem actio sit bona vel mala. . . . . " 748
5. Utrum actus indifferens invenitur in actibus humanis. . . . . " 749

DISTINCTIO XLII.
pag. 752.

An omnis intentio et actio eorum qui fide carent sit mala.
Quae praemissae obijciuntur sententiae ex verbis Augustini.
Aliorum sententia de praemissa quaestione qua quaerebatur si omnis eorum actio mala est qui fidem non habent.
Quod mala voluntas est voluntarium peccatum.

QUAESTIO I. — 1. Utrum fidei sit universaliter intentionem dirigere. . . . . " 754
2. Utrum actus infidelis hominis bonus esse possit. . . . . " 755

QUAESTIO II. — 1. Utrum peccatum sit voluntarium. . . . . " *ibid.*
2. Utrum omne peccatum sit in voluntate. . . . . " 756

DISTINCTIO XLIII.
pag. 758.

An voluntas et actio mala in eodem homine et circa eandem rem sint unum peccatum, vel plura.

Si peccatum ab aliquo admissum in eo sit quousque poenitent.

Quibus modis dicitur in Scriptura reatus.
Multipliciter assignantur.
Quomodo differant delictum et peccatum.
De septem vitis principalibus.
De superbia, quae est radix omnis mali.
Quo sensu utrumque dicitur radix omnium malorum, scilicet superbia, et cupiditas.

QUAESTIO I. — 1. Utrum voluntas peccati et actus sint duo peccata. . . . . pag. 759
2. Utrum post actum peccati reatus remaneat. . . . . " 760
3. Utrum peccatum dividatur convenienter per mortale et veniale. . . . . " 761
4. Utrum veniale peccatum a mortali distingatur. . . . . " 762
5. Utrum peccatum mortale et veniale differant per poenam aeternam et temporalem. . . . . " 764

QUAESTIO II. — 1. Utrum peccata distinguantur penes radices. . . . . " 766
2. Utrum peccatum convenienter dividatur in peccatum operationis, oris, et operis. . . . . " 767
3. Utrum divisio capitalium vitiorum sit competentis. . . . . " 768
4. Utrum species superbiae convenienter assignentur. . . . . " 770
5. Utrum omnia peccata sint paria. . . . . " 771

DISTINCTIO XLIII.
pag. 775.

De peccato in Spiritum sanctum, quod dicitur etiam peccatum ad mortem.
Quid sit illud peccatum.
An omnis obstinatio vel desperatio peccatum sit in Spiritum sanctum.
Quod aliter accipitur peccatum in Spiritum sanctum.
Alia assignatio peccati in Spiritum sanctum.

QUAESTIO UNICA. — 1. Utrum sit aliquod peccatum in Spiritum sanctum. . . . . " 775
2. Utrum peccatum in Spiritum sanctum sit determinatum genus peccati. . . . . " 776
3. Utrum convenienter assignentur species peccati in Spiritum sanctum. . . . . " 777
4. Utrum peccatum in Spiritum sanctum sit irremissibile. . . . . " 778
5. Utrum aliquis in primo actu peccati possit peccare in Spiritum sanctum. . . . . " 780
6. Utrum Adam in Spiritum sanctum peccaverit. . . . . " 781

DISTINCTIO XLIV.
pag. 782.

De potentia peccandi, an sit homini vel diabolo a Deo.
Auctoritatibus astruit, potentiam peccandi esse a Deo.
An aliquando resistendum sit potestati.

QUAESTIO I. — 1. Utrum potentis peccandi sit a Deo. . . . . " 785
2. Utrum omnis praelatio a Deo sit. . . . . " 784
3. Utrum in statu naturae integrae praelatio fuisset. . . . . " 785
4. Utrum obedientia sit virtus. . . . . " 786

QUAESTIO II. — 1. Utrum christiani teneantur obedire saecularibus potestatibus, et praecipue tyrannis. . . . . " 787
2. Utrum obedientiam professi teneantur simpliciter obedire praelatis suis. . . . . " 788

